

OG LA GÅ TIL NESTE MÅNED

Sarpsborg

Justis pr. nr.

1828/1940

GIVNAKT

2572

Mappe 95
Ekspl. 111
Arg. 1940
O. V.
Jfr.

O. P. K.

01.11.40

Det er Norge det gjelder
idag.
For Norges sak
slutt lag

Disse ark er et lite forsøk på å skape litt motvækt mot den tvers igjennom løgnaktige agitasjon som i disse dager flommer ut over det norske folk fra talerstoler, aviser og kringkasting. Vi ber mottagerne lese dem og levere dem videre til gode nordmenn, uten at de nye mottagere vet hvorfra de skriver seg. Ta ingen risiko. Sannheten er livsfarlig for de nazistiske makthavere, og alle forsøk på å spre sannhet vil bli strengt straffet.

Norge under diktaturet.

Konturene av "det nye Norge" begynner nå å vise seg. Det gamle var som kjent "et fallittbo", et sete for korrupsjon, udugelighet, kameraderi og ansvarsløs lek med folkets dyreste interesser, for å sitere de nazistiske talere.

Det hendte at stillinger ble besatt med tilsidesettelse av de saklige hensyn. Slike tilfeller vakte alltid en storm av indignasjon i pressen og ble forsømt i alle offentlige forsamlinger.

I "det nye Norge" er korrupsjonen opphøyet til politisk prinsipp. Nazister i alle ombud er ikke bare en parole, det er en realitet. "Sakkyndige" nazister ansettes i alle ledige stillinger og nye og helt overflødige stillinger opprettes for dem.

Under "det gamle styre" ble Nasjonal Samling "tiet ihjel". Dette nevnes som en av de alvorligste anklager mot det. Quisling mener åpenbart at han skulde fått uinnskrenket adgang til å drive nazistiske agitasjon i andre partiers aviser, fordi det falt for kostbart å opprette aviser som ingen frivillig ville lese.

Idag, i "det nye Norge", får avisene ikke engang lov til å omtale det "gamle regime". Aviser som nevnte kongens fødselsdag er forbudt å utkomme. Nasjonal Samling har monopolisert agitasjonen og straffer enhver meningsytring som avviker fra hans.

I "det gamle Norge" var det tre avisenes organer for plutokratiet og den jødiske verdenskapitalisme. De solgte seg til annonsørene og slagordet om en fri presse hadde ingen realitet.

I Quislings Norge forberedes veritabelt annonsemonopol for nazipressen. Alle som vil lese offentlige annonser fra kommunene må kjøpe "Fritt Folk".

Under det gamle styre ble det forsikret at nasjonalsosialismen ikke var noen eksportvare. Idag tvangssolges den på alle markeder.

Under disse forhold tjener det det norske folk til ære at Quisling ikke får tilslutning av andre enn dem som nærer en pervers beundring for "den sterke mann" og fra folk som ikke kunne hevde seg under den fri konkurranse i et fritt samfund og som derfor søker sin sjanse hos de nye makthavere.

DEN FEMTE KOLONNES "SEIER" I NORGE. (2)

Gjennom foredrag, presse og kringkaster forteller Nasjonal Samling at Vidkun Quisling nå for annen gang står fram som den norske nasjons redningsmann. Første gang var den 9. april. Da ville han "redde Norge" ved å legge det åpent for tysk invasjon. Men tross en oriattende og langvarig femte kolonne-virksomhet, utallige forrederier, direkte hjelp til det tyske militær og trussler og represalier mot dem som våget å forsvare landet, samlet allikevel det norske folk seg bak kongen og regjeringen og gjorde den tyske besettelse av Norge til en kostbar affære for invasjonsmakten.

Tyskernes overraskelse var enorm. Quisling hadde lovet dem fri bane og lydlig underkastelse fra nordmennenes side - og så ble de møtt med en motstand som krevde mange tusen tyskere livet.

Quisling hadde ved sin forfengelige selvovervurdering og sin undervurdering av det norske folks mot og kampvilje ført tyskerne bak lyset, og belønningen for hans forrederi, statsministerstillingen i det besatte Norge, ble derfor trukket tilbake. Quisling forteller nå at det hele skyldtes "partiolitiske intriger fra det gamle regimes menn" og at han bare "tratte tilside", ikke tilbake som statsminister.

Den 25. oktober "ofret" Quisling seg påny for "det utakknekte folk". "Det gamle regimes menn" hadde i mellomtiden, etter nazistisk oppfatning, greidd å kompromittere seg så grundig at det kunne våges et nytt slag mot nordmennenes selvstendighetsvilje og deres passive motstand mot de tyske planer. Etter den nazistiske versjon av begivenhetenes utvikling, gikk de til Terboven og bønnfalt denne om forhandlinger, med sikte på at de derved kunne beholde sine "høyt lønnede stillinger og sin anledning til fortsatt å bedra folket". Terboven gjorde gode sinner til slett spill, forteller nazistene, han "forhandlet" med disse elendige beingnagere i administrasjonsrådet, presidentskapet og stortinget og lot dem løpe linen ut. De var villige til alt! forteller den nazistiske propaganda - til å avsette kongen og regjeringen, til å innføre diktatur og til å gi på baten de menn som fulgte kongen og regjeringen til England - bare de selv kunne få sete i det nye riksråd og ia beholde sine stortingsmannsgosjer og sine andre lønnede verv.

Da så "det gamle regimes menn" hadde kostet de siste rester av skamfølelse overbord, slo Terboven til, avbrøt forhandlingene, oppløste partiene og erstattet administrasjonsrådet med et konstituert riksråd, bestående av folk fra den femte kolonne og deres redskaper.

Omtrent slik fremstiller nå "norsk" rikskringkasting, den ensrettede norske presse og Nasjonal Samlings agitatorer utviklingen i de siste måneder.

Fremstillingen er løgnaktig fra ende til annen.

Det som faktisk er skjedd er følgende:

Etter at kongen og regjeringen hadde forlatt landet, ble tillitsmenn for de norske partier og myndighetene innkalt til tyskerne som i ultimaturs form forlangte at stortinget skulde innkalles for å avsette kongen og regjeringen og gi et nytt riksråd diktatorisk makt, selvsagt innenfor den ramme tyskerne trakk opp.

Hviss nordmennene ikke gikk med på denne ordningen, ville det straks bli oppnevnt en tysk regjering og utnevnt tyske embetsmenn, dommere s.v.. Og dessuten ville tyskerne "ta hand om" vart lands vernepliktige ungdom og eventuelt sende den til Tyskland.

De norske partier og myndighetene hadde intet ønske om å endre ordningen med administrasjonsråd. De var tilfreds med det arbeid det hadde utført, og de visste at det hadde folkets tillit

Men da de jo visste at tyskerne ville føre sine trussler, turde de ikke ta ansvar for kravene. De bad derfor om forhandling og la fram sine forslag til en ordning.

Idag ser vi jo at presidentskapet og de norske forhandlere opptratte feil. De trodde på tyskernes forsikringer om at de ville ha en ordning med det norske folk, at de ikke ville uttrykke det og at de minst mulig ville blande seg inn i Norges indre anliggender. Presidentskapet trodde på de tyske proklamasjoner og løfter og gikk ut fra at det lot seg gjøre å få en ordning som ikke gikk det norske folks ære for nær. Presidentskapet visste også at de øverste tyske militære myndigheter ikke hadde noen tillit til Quisling og Nasjonal Samling, fordi de hadde kjenskap til at "den fjerde kolonne" bare vakte hat og forakt i folkets brede lag.

Men presidentskapet visste også at tyskerne hadde makt til å gjøre Norge til et protektorat, og for å unngå dette strakte det seg lenger og lenger under forhandlingene. Sluttresultatet ble at nordmennene gikk med på en midlertidig avsettelse av kongen og hans regjering og på å oppnevne et nytt riksråd. Men dette riksråd skulde være et norsk organ, oppnevnt av norske myndigheter og ikke av hverken den fjerde kolonne eller tyskerne.

Blandt stortingsmennene var det hele tiden en innbitt motstand mot ettergivenhet overfor de tyske kravene. En trodde dog å kunne skaffe et almindelig flertall i stortinget for den ordning som presidentskapet hadde sagt seg villig til å gå med på. Men da tyskerne kom med nye krav, som faktisk gikk ut på at kongehusets avsettelse skulde være endelig og at de lovlige norske myndigheters innflytelse på riksrådet bare ville bli illusorisk, var det praktisk talt ikke en eneste stortingsmann som ville gå med på det, og presidentskapet avsto derfor de nye kravene.

Det var altså ikke Terboven som "brøt forhandlingene da de norske politikere hadde kompromittert seg tilstrekkelig". Det var de **"kompromitterte politikere"** som satte en stopper for tyskers planer om å innføre nazidiktaturet på "lovlig vis".

Bak de norske partiene og presidentskapet stod hele det norske folk, bortsett fra den gjeng skakk-kjörte quislinger som fylket seg om "Nasjonal Samling".

Bondepartiet, Det norske Arbeiderparti, Høyre, Kristelig Folkeparti og venstre, som ved siste valg representerte tilsammen 92 prosent av stemmene, hadde opprettet samarbeid på felles norske grunnlag, under ledelse av et fellesutvalg på 18 mann. I det vedtatte program for denne norske fellefront heter det bl.a.:

"Vårt mål er å bringe Norge frelst gjennom denne hårde tid og trygge landets frihet og gjenreise det materielt, åndelig og politisk til en bedre fremtid.

De enkelte partiers programmer og all gammel strid legges til side for at norske menn og kvinner i troskap mot de beste tradisjoner fra vår tusen år gamle historie kan møtes i det felles arbeid for fedrelandet.

Alt hva vi rår over at byggende krefter skal settes inn i dette ~~Arbeid~~ samarbeid/felleenskap, i samarbeid med landets administrative myndigheter og med okkupasjonsmakten, overensstemmende med folkeretten".

Landets faglige og økonomiske hovedorganisasjoner hadde i en skrivelse til presidentskapet tilsagt den norske front sin saklige støtte for løsningen av de oppgaver den hadde satt seg og uttalt sin glede over dannelsen av fronten.

Brevet, som er datert 24. august, var undertegnet av Arbeiderne, faglige Landsorganisasjon, Den norske Bankforening, Norges bondelag, Norges Fiskerlag, Norges Handelestands Forbund, Norges Håndverkerforbund, Norges Industriforbund, Norges Rederforbund, Norsk Arbeidsgiverforening, Norsk Bonde- og Småbrukerlag og Norske Forsikringsselskapers Forbund.

Da tyskerne fikk rede på dannelsen av denne norske fellefronten, nedla de straks forbud mot den og nåttet offentliggjøre...

- 4 -

programmet og enhver opplysning om saken.

Slik var situasjonen da Quisling for annen gang stod fram "for å redde landet". En norsk front av over 90 prosent av landets voksne innbyggere og samtlige politiske, faglige og økonomiske hovedorganisasjoner av noen betydning var dannet. Den var innstilt på samarbeid med de tyske myndigheter innenfor rammen av internasjonalt folkerett, men ville ikke gjøre Norge til et tysk lydrike..

Quislings "redning av landet" bestod i virkeligheten ikke i annet enn at han reddet tyskerne ut av en prekær situasjon. Atter en gang falt han og hans fjerde kolonne det norske folk i ryggen. Det som tyskerne ikke greide å få hederlige nordmenn med på, det aksepterte Nasjonal Samling med glede. Terboven kunne erklære kongehuset og landets regjering for "avsatt" og han kunne utnevne en "norsk" regjering. Faktisk er Norge idag et tysk protektorat. Quisling og hans feller er bare agenter for protektoren.

Belønningen for dette nye landsforræderi ligger deri at Terbovens "statsråder" bare er konstituert. Hvis Quisling innen en fastsatt frist - det sies 6 måneder - greier å terrorisere det norske folk til underkastelse, vil de konstituerte bli erstattet av en regjering Quisling og forræderen bli forfremmet fra Nasjonal Samlings fører til "det norske folks fører".

Det blir det norske folks oppgave å sørge for at Quisling også denne gang blir snytt for den belønning tyskerne har lovet ham. Den "selvstendighet" en regjering Quisling representerer vil folket betakke seg for. Nasjonal Samling forrædde Norges sak da den falt den nydannede norske folkefront i ryggen og ga tyskerne påskudd til å komme forbi det norske folks vilje. Folk som begår denslags kan aldri få det norske folks tillit. De er ferdige i samme øyeblikk som tyskerne trekker tilbake de bajonetter de bygger sin makt på.

Til
de fagorganiserte arbeidere! (2)

Den norske fagorganisasjon står idag i brennpunktet i norsk politikk. Quislingene er klar over at deres sak er tapt hvis de ikke får arbeiderne med seg, og det kan bare skje ved at de får innpass i og kontroll over fagorganisasjonen og dens 350.000 medlemmer.

Å erobre fagorganisasjonen nedenfra, d.v.s. å få dens enkelte medlemmer til å "gå over", anses de for håpløst. De fagorganiserte kjenner Quisling fra hans tid som forsvarsminister i 1931, da han mobiliserte både marinen og hæren mot dem. De kjenner også nazistenes brutale kamp for å slå ned skogsarbeidernes og fløternes faglige kamp. Og de har fremfor alt sett hvordan nazistene har behandlet fagorganisasjonen i Tyskland, Italia og andre land. Det finnes derfor ikke en hederlig og tenkende fagorganisert arbeider som vil ha noen forbindelse med Quisling og hans feller.

Taktikken går derfor ut på å erobre fagorganisasjonen ovenfra. Gjennom kontroll med landsorganisasjonen og forbundene og ved å presse de høyeste tillitsmenn inn i en viss form for samarbeid med Nasjonal Samling, skal de litt etter litt nazifisere organisasjonen og gjøre den til et brukbart redskap for seg.

Et ledd i taktikken var avsettelsen av de valgte tillitsmenn i Landsorganisasjonen og oppnevningen av nye.

De menige arbeidere må være på vakt her. Rammen for organisasjonens virke er trukket opp. Den er grei og brukbar og gir arbeiderne anledning til å hevde seg. Oppgavene er store og mange. Forløpig er det ingen grunn til å mistenke hverken nye eller gamle tillitsmenn for maskepi med quislingene, men de menige arbeidere og fagforeningene må sørge for at enhver form for samarbeid med Quisling og N.S. må bestemt avvises. Deri ligger ikke bare organisasjonens, men kanskje også landets fremtid.